

Alhambra

Az arab - azon belül is a mór - építészet legcsodásabb európai műemléke az egykori királyi palota, a Vörös Erőd Granadában déleleleti részén, a városközponttól két kilométerre magasodó a város felé az épület-egyes, a 740 méter magas, sziklás dombra épült, fallal erődített palotacsoport 12 hektáron terül el. Leginkább bujánzó belső díszesével és fal-festményeiről híres. Az Alhambra eredetileg katonai célokra tervezték, de a 13. század közepén a cordobai kalifátus területéről elűzött mór király és udvartartása rezidenciája lett. Mohammed Ibn Jusuf ben Naszra király (1236-76), a Naszrid-dinasztia alapítója emeltette itt az első palotát 1238-ban. Az Alhambra néven közismert mór uralkodó utódai, I. Jusuf, V. Muhammad és I. Ismail folytatták az építkezést - különös módon a tervező építések neve nem maradt fenn. A paloták, pavilonok, mecsetek, medencék, fürdők, temetők és kertek zárt uralkodósírisa a mór birodalom kulturális és közigazgatási központja volt. A keresztény hódítók azonban lassan, de biztosan felülírták az arab ízlést. A termek díszítését bevakolták, a berendezést megsemmisítették vagy eltávolították. V. Károly (1516-1556) német-római császár lebontotta a téli palota nagy részét, hogy legyen helye az ő reneszánsz palotájának, ami végül sosem készült el teljesen. VI. Filipe (1700-1746) itáliai ízlés szerint alakította át a termeket. Ezekben a századokban a komplexum leginkább citadellaként funkcionált. Az erődtelvény ekkorra nagyban hasonlított már a korban szokásos európai várakhoz. A következő századokban a mórök művészete egyre inkább eltűnődezett az Alhambrából. 1812-ben pár épületet fel is robbantottak. Napóleon pedig az egész palotagöythes megsemmisítését tervezte. 1821-ben föld-rengés, a XX. század elején tűzvész pusztította. Az 1984-ben a világörökség részének nyilvánították. A képen látható arab írások az épületek falain található megmintázott versok.

قصر الحمراء الحرف عى وفتح راء اللاتى